

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem ve věci

žalobce: **M. CH.**, narozený dne ...
státní příslušnost: Alžírsko
trvale bytem A., A. K., ul. M. č. 133/9
toho času bytem Dr. E. B. 885, N. B.
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2018, č. j. CPR-13278-2/ČJ-2018-930310-V-241, o správním vyhoštění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

- IV. Odměna advokáta **Mgr. Ladislava Bárty** se určuje částkou 10 200 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 24. 8. 2018, č. j. CPR-13278-2/ČJ-2018-930310-V-241 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek č. j. KRPT-26841-45/ČJ-2018-070022 ze dne 5. 3. 2018, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu 18 měsíců.
2. Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí ze dne 24. 8. 2018, č. j. CPR-13278-2/ČJ-2018-930310-V-241 a v doplnění žaloby učiněném jeho ustanoveným právním zástupcem vytýkal žalovanému nesprávné posouzení přiměřenosti zásahu žalobou napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a nezohlednění ust. § 50a odst. 3, písm. b) zákona o pobytu cizinců. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že v České republice žije jeho partnerka – v mezidobí již jeho manželka a novorozená dcera, s nimiž žije ve společné domácnosti a podílí se na materiálním i citovém zabezpečení výchovy a výživy své dcery. Je proto nepochybné, že v České republice je střed jeho soukromých a rodinných zájmů a že právě zde vykonává vůči nezletilé dceři svou rodičovskou zodpovědnost a to obvyklým způsobem. Zatímco k narození jeho dcery došlo až v době jeho nelegálního pobytu na území schengenského prostoru, svůj vztah s družkou navázal již před příchodem do České republiky. Se zřetelem k věku nezletilé dcery a k praktické nemožnosti vystěhování jeho ženy do Alžírsku způsobenou zásadními kulturními a společenskými důvody je fakticky vyloučeno, aby žalobce svůj rodinný život mohl realizovat na území svého původu v Alžírsku, neboť je zřejmé, že by do jeho vlasti jej nemohla jeho rodina následovat. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalované, že správní orgán I. stupně neměl jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že v jeho případě bude jím podaná žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal ještě před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění, zastavena pro nepřípustnost a že bude žalobce předán státu příslušnému k posouzení této žádosti, tj. do Německa. V jeho případě mělo být postupováno podle ust. § 50a odst. 3 písm. b) – event. i písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce je cizincem, který neoprávněně vstoupil na území České republiky a má být vydán na základě Dublinského nařízení do Německa. S ohledem na to, že nebyl zajištěn podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je rovněž splněna podmínka, že mu bylo umožněno dobrovolné vycestování. Žalobce se proto domáhal, aby napadené rozhodnutí žalované bylo zrušeno a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhovala zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2018, č. j. CPR-13278-2/ČJ-2018-930310-V-241 a připojeného správního spisu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPT-26841/ČJ-2018-070022 a rozsudkem ze dne 20. 12. 2018 č. j. 18 A 26/2018-32 žalobu jako nedůvodnou zamítl. Vycházel přitom ze skutkových zjištění obsažených ve správním spisu správního orgánu I. stupně a to:

- podle záznamu ze dne 29. 1. 2018 se v tento den v 10.15 hod dostavil na oddělení pobytové kontroly a eskort odboru cizinecké policie Krajského ředitelství Moravskoslezského kraje žalobce, který tam požádal o poskytnutí mezinárodní ochrany. Následně bylo u něj provedeno daktyloskopování, jehož výsledkem byl pozitivní výstup v systému AFIS a EURODAC. Žalobce předložil cestovní pas DZA č. x bez příjezdových a příletových razítek a bez víza či povolení k pobytu. Lustrací v dostupných evidencích bylo zjištěno, že žalobce nemá k pobytu na území České republiky žádné oprávnění. S ohledem na pozitivní nález v systému EURODAC, který byl původně z Německa, byl učiněn dotaz na OMV Petrovice, kdy tento orgán Policii ČR sdělil, že žalobce nemá pro Spolkovou republiku Německo žádný platný pobytový titul. Dne 26. 9. 2016 podal v Německu žádost o azyl a dne 14. 12. 2016 byl považován za osobu, která se odstěhovala neznámo kam. Azylové řízení bylo proto dne 24. 3. 2017 zastaveno a dnem 3. 3. 2017 byl upozorněn na nebezpečí jeho vyhoštění. Na území Německa je vyhlášeno národní pátrání za účelem jeho zadržení a následného vyhoštění. Dne 29. 1. 2018 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie;

- dne 29. 1. 2018 bylo vydáno oznámení zahájení správního řízení s žalobcem ve věci jeho správního vyhoštění z území členských států Evropské unie;

- dne 29. 1. 2018 byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku, z něhož krajský soud zjistil, že žalobce byl seznámen se skutečnostmi uvedenými ve výše citovaném úředním záznamu a vypověděl, že na území schengenských států přicestoval v září 2015, konkrétně na území Řecka, odkud následně cestoval přes území Makedonie, Srbska, Rakouska až do Německa. Nynější hranice schengenského prostoru překračoval mimo oficiální místa bez povolení. V Německu pobýval od září 2015 bez povolení k pobytu až do 27. 1. 2018, kdy odcestoval autobusem do České republiky do Prahy a následně vlakem do B. Je ubytován u své družky M. K. na adrese B., N. 239. V Německu ilegálně pracoval jako obsluha různě po restauracích. Na území České republiky nemá žádné společenské, kulturní vazby nebo ekonomické závazky. Má zde družku M. K., narozenou ..., se kterou má dceru L. K., narozenou ... V Německu dával pouze otisky prstů na policii, není si však vědom toho, že to byla žádost o azyl. O azyl požádal v České republice dne 29. 1. 2018;

- ze záznamu ze dne 31. 1. 2018, že v tento den byla oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek provedena pobytová kontrola na adrese B., N. u. 239. V tomto bytě se nacházela M. K., narozená ..., která sdělila, že v předmětném bytě pobývá společně se svou matkou Š. K., narozenou ... a svými třemi nezletilými dětmi D. K., narozenou ..., F. K., narozeným ... a L. K., narozenou ... Uvedla, že žalobce na této adrese nikdy fakticky nepobýval, zdržoval se na území Německa. Do B. přicestoval dne 27. 1. 2018 a dne 29. 1. 2018 navštívil oddělení pobytových agent v Ostravě. V bytě má uložen pouze malý batoh se svými osobními věcmi, v koupelně byly pouze dámské hygienické

potřeby. Z provedeného šetření nebylo prokázáno, že by žalobce s M. K. sdílel společnou domácnost;

- z rodného listu L. K., vystaveného dne ..., že je v něm jako matka uvedena M. K., narozená ... a otec není uveden;

- z protokolu o výsledku žalobce ze dne 16. 2. 2018, že účelem cesty žalobce z Alžírsko do Evropy bylo to, že obdržel povolávací rozkaz k nástupu vojenské služby. Uvedl, že se nechce stát vojákem a používat různé zbraně, jelikož z toho má strach. S přítelkyní M. K. se se seznámil asi v březnu nebo dubnu 2015 přes sociální síť Facebook. Přítelkyně mu poslala nějaké své fotky a poprvé se setkali v německém Dortmundu v dubnu 2016. Byli spolu v hotelu, kde s ním zůstala asi tři noci. V Dortmundu se opětovně setkali v měsíci srpnu 2016 a poté za ním jezdila každý měsíc od září 2016 až do března 2017. O narození dcery L. se dozvěděl od přítelkyně ihned po porodu večer. Přítelkyně mu tuto zprávu telefonovala. Svoji dceru viděl až nyní 27. 1. 2018, jinak ji viděl pouze na fotkách, které mu přítelkyně poslala přes Facebook. Finančně se na výchově dcery nijak nepodílel a neposílal jí ani žádné věci. V rodném listě dcery není jako otec uveden, protože během porodu nebyl v České republice a k zápisu na matrice je potřeba jeho přítomnosti a jeho doklady. Nyní chtějí dát vše do pořádku a žalobce čeká na zaslání nějakých dokladů z Alžírsko. Na území České republiky nyní nepracuje, neboť teď ještě šest měsíců nemůže. S přítelkyní ve společné domácnosti zatím nikdy nebydleli, nyní jen asi dva dny. Na otázku, zda má žalobce nějaké vazby k České republice, případně závazky či pohledávky, odpověděl, že tady má přítelkyni M. a dceru L. Dodal závěrem, že v České republice chce žít s přítelkyní M. K. a dcerou, chce tady pracovat a živit rodinu;

- z protokolu o výsledku M. K. ze dne 16. 2. 2018, že žalobce není veden v rodném listě jejich společné dcery L. K., jelikož v době jejího narození nebyl na území České republiky a nemohl se dostavit na matriku k zápisu do rodného listu. Je jí známo, že žalobce žádal v Německu o mezinárodní ochranu, pobíral příspěvek pro azylanty ve výši 300 euro měsíčně a domnívá se, že tam nepracoval. Cesty za ním do Německa si platila sama, žalobce jí občas přispěl nějakou finanční částkou. Poprvé za ním do Německa přijela v dubnu nebo květnu 2016 a zdržela se jednu noc, podruhé přijela v srpnu 2016 na dvě noci. Poté již do Německa jezdila jednou za měsíc až do dubna 2017 a následně necestovala z důvodu těhotenství. S žalobcem chtějí žít společně a vychovávat dceru L., svatbu zatím neplánují. Dále mimo jiné uvedla, že žalobce v České republice nemá žádné závazky, vazby ani pohledávky kromě její osoby a dcery. Nedovede si představit, že by musel území České republiky opustit, s tím nepočítá a možná by ho následovala do jeho rodné země. Není jí známo, že by žalobce v zemi původu měl nějaký politický problém, zmiňoval se jen o tom, že by mohl jít do vězení v důsledku nenastoupení vojenské služby;

- ze závazného stanoviska odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 19. 2. 2018, že vycestování žalobce do Alžírské demokratické a lidové republiky je možné.

5. Dále krajský soud zjistil, že součástí správního spisu správního orgánu I. stupně bylo rozhodnutí ze dne 5. 3. 2018 č. j. KRPT-26841-45/ČJ-2018-070022, jímž bylo uloženo žalobci správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na

území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců. Součástí správního spisu žalované je odvolání žalobce ze dne 14. 3. 2018 doplněné na výzvu správního orgánu I. stupně podáním ze dne 21. 3. 2018. O tomto odvolání, jak bylo shora uvedeno, rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím. V průběhu řízení předložil žalobce fotokopii oddacího listu, podle kterého dne 24. 8. 2018 uzavřel manželství s M. K., narozenou ... Dále předložil rodný list nezletilé L. Ch., narozené ... vystavený dne ..., v němž je uveden jako otec této nezletilé.

6. Vycházejí ze shora uvedených skutkových zjištění, zabýval se krajský soud v odůvodnění svého rozsudku žalobními body tak, jak byly uvedeny v podání právního zástupce žalobce ze dne 5. 11. 2018. V tomto podání bylo namítáno, že bylo ve správním řízení jednoznačně prokázáno, že v České republice žije jeho partnerka – nyní již manželka žalobce a jejich novorozená dcera, že s nimi žije žalobce ve společné jedné domácnosti a podílí se na materiálním i citovém zabezpečení výchovy a výživy své dcery. Vůči své nezletilé dceři tedy vykonává rodičovskou zodpovědnost obvyklým způsobem. V této souvislosti žalobce namítal, že by k narození jeho dcery došlo v době jeho nelegálního pobytu na území schengenských států, svůj vztah s družkou (nyní již s manželkou) navázal ještě před příchodem do České republiky. K této žalobní námitce se krajský soud v odůvodnění svého rozsudku vyjádřil tak, že podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Nejvyššího správního soudu jsou pro posuzování otázek cizineckého práva a tedy i problémů týkajících se správního vyhoštění rozhodující faktory, mezi které nesporně patří i rodinná situace cizince, počet nezletilých dětí a jejich věk včetně toho, jak může být jeho soukromý nebo rodinný život narušen. Přitom právě způsob, jakým žalovaná hodnotila přiměřenost zásahu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce napadal jako nesprávný. Jak bylo ovšem zjištěno z obsahu správního spisu správního orgánu I. stupně, žalobce přicestoval na území schengenských států v blíže neurčenou dobu v roce 2015, od září 2015 nelegálně pobýval v Německu až do 27. 1. 2018, kdy přicestoval do České republiky. Na území států Evropské unie pobýval neoprávněně, nedisponoval platným vízem ani oprávněním k pobytu, ve Spolkové republice Německo podal žádost o mezinárodní ochranu, přičemž řízení o této žádosti bylo zastaveno pro jeho neznámý pobyt a následně v tomto státu bylo po něm vyhlášeno národní pátrání za účelem zadržení a vyhoštění. Ve své výpovědi žalobce popíral, že by mu bylo známo, že v Německu podal žádost o mezinárodní ochranu, což je v přímém rozporu se zjištěním v systému EURODAC. Se svoji přítelkyní, nyní již manželkou, se seznámil výše uvedeným způsobem a o narození dítěte se podle své výpovědi dozvěděl z telefonátu matky dítěte. Nezletilá L. se narodila dne ..., přičemž žalobce tuto nezletilou a její matku navštívil až dne 27. 1. 2017, do té doby s nimi nesdílel společnou domácnost a nijak se nepodílel na její výchově a výživě. Do té doby minimálně nebyl veden ani v rodném listu nezletilé jako otec. Krajský soud v této souvislosti zdůraznil, že podle ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. byl povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání rozhodnutí žalované k datu 24. 8. 2018, tedy k datu, kdy pobýval žalobce na území České republiky nelegálně a kdy nebylo možno rozhodně učinit závěr o existenci jeho rodinného vztahu k nynější manželce, tehdy přítelkyni M. K. a k nezletilé L. K. Na tomto závěru nic nemůže změnit skutečnost, že v den vydání rozhodnutí žalované o zamítnutí jeho odvolání a potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním vyhoštění dne 24. 8. 2018 uzavřel sňatek s M. K. a že později došlo k zápisu žalobce do rodného listu nezletilé L. jako otce. Ve shodě se správními orgány i krajský soud konstatuje, že pokud žalobce hodlá

plánovat svůj rodinný život v České republice, měl k tomu podniknout patřičné kroky, zejména k legalizaci svého pobytu. K tomu krajský soud dodal, že napadené rozhodnutí o správním vyhoštění se stanovením doby, po kterou nebude umožněn žalobci vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců z uvedených důvodů, je přiměřené a že nesouhlasí s další žalobní námitkou, že v případě žalobce „*bylo ve skutečnosti na místě postupovat podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců odst. 3 písm. b) /event. i c)/, neboť právě žalobce je cizincem, který neoprávněně vstoupil na území České republiky a má být na základě Dublinského nařízení předán Německu*“.

7. K podané kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 4. 2019 č. j. 6 Azs 9/2019-26 shora uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud pochybil v tom, že nevyrozuměl manželku žalobce o probíhajícím řízení a nevyzval ji k tomu, aby oznámila, zda v tomto řízení bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Napadenému rozsudku bylo dále vytýkáno, že z jeho odůvodnění není zřejmé, z jakého důvodu krajský soud nepovažoval za důvodnou argumentaci žalobce, že v jeho případě postačovalo vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky namísto vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.
8. V dalším průběhu řízení nařídil krajský soud ústní jednání, při kterém byla přítomna manželka žalobce M. Ch., která poté, co byla poučena podle ust. § 34 s.r.s., prohlásila, že chce být v tomto řízení o žalobě žalobce osobou zúčastněnou. Při tomto jednání právní zástupce žalobce upřesnil, že pokud bylo uvedeno v doplnění žaloby, že žalobci měla být uložena povinnost opustit území ve smyslu § 50a odst. 3 „*event. i písm. c)*“ zákona o pobytu cizinců, pak tím byla míněna skutečnost, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a to tím, že nebylo přihlédnuto k zásahu do jeho osobních a rodinných poměrů. Se souhlasem žalobce provedl krajský soud při ústním jednání jeho výslech, z něhož mj. zjistil, že se žalobce o narození své dcery dozvěděl v den porodu 14. 9. 2017 a že do České republiky přijel 27. 1. 2018, tedy poté, co jeho nynější manželka M. Ch. zjišťovala, za jakých podmínek by zde mohl pobývat, a v podstatě žádnou možnost legalizace jeho pobytu nezjistila. Žalobce hned po příjezdu dne 29. 1. 2018 šel na cizineckou policii, kde mu sejmuli otisky prstů a bylo mu tímto policejním orgánem sděleno, že jeho jedinou šancí na pobyt je podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Následně byl ubytován v pobytových střediscích v zástavce u Brna a v Havířově a poté mohl společně bydlet s nynější manželkou a s jejími dětmi. Manželka by jej do Alžíru nemohla následovat, protože její dítě má zdravotní problémy a její starší 13 letá dcera by si na tamější podmínky těžko zvykala, kromě toho by těžko hledala sociální zabezpečení a dostatečné hmotné zázemí. S manželkou společně bydlí od července 2018. K dotazu, z jakých prostředků žijí, žalobce uvedl, že z příjmů manželky. On zaměstnán být nemůže z důvodu nepovoleného pobytu. V době, kdy byl žadatelem o azyl, tak pracoval a něco našetřil a finanční prostředky obdržel také od bratra, který jej navštívil.
9. Dále krajský soud doplnil dokazování spisem zdejšího soudu sp. zn. 62 Az 10/2018 ve věci žaloby žalobce proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 2. 2018, jímž bylo vysloveno, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany (podaná dne 2. 2. 2018) je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů a že se řízení o udělení

mezinárodní ochrany zastavuje podle § 25 písm. i) téhož zákona. Dále bylo vysloveno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle č. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je Spolková republika Německo. Tato žaloba byla rozsudkem ze dne 30. 5. 2018 zamítnuta a následná kasační stížnost žalobce byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2018 odmítnuta pro nepřijatelnost.

10. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
11. Podle ust. § 174a téhož zákona, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
12. Podle ust. § 50a odst. 3 písm. b) citovaného zákona, ve znění účinném do 30. 7. 2019, policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území cizinci, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. 1. 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie. Podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) téhož zákona vydá policie rozhodnutí o povinnosti opustit území cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.
13. Žalobce především namítal, že jeho vyhoštěním by bylo nepřijatelným způsobem zasáhnuto do jeho soukromého a rodinného života, že bylo ve správním řízení jednoznačně prokázáno, že v České republice žije jeho partnerka – nyní již manželka a novorozená dcera, s nimiž žije ve společné jedné domácnosti a podílí se na materiálním i citovém zabezpečení výchovy a výživy své dcery. Vůči své nezletilé dceři tedy vykonává rodičovskou zodpovědnost obvyklým způsobem. V této souvislosti žalobce namítal, že by k narození jeho dcery došlo v době jeho nelegálního pobytu na území schengenských států, svůj vztah s družkou (nyní již s manželkou) navázal ještě před příchodem do České republiky. K uvedené žalobní námitce krajský soud ve stručnosti odkazuje na odůvodnění svého rozsudku ze dne 20. 12. 2018, kde ji podrobně vyhodnotil jako nedůvodnou a musel by na tomto místě tuto část odůvodnění rozsudku opakovat. Pro úplnost krajský soud uvádí, že za překážku správního vyhoštění je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahujících se k čl. 8 Úmluvy. Pojem nepřiměřenosti zásahu, který představuje správní vyhoštění, je upraven v ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Při úvaze o nepřiměřenosti tohoto zákazu je zapotřebí zohlednit rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, existenci nepřekonatelné překážky

k rodinnému či soukromému životu v zemi původu a „*imigrační historii cizince*“ tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2017 č. j. 5 Azs 261/2016-38). Krajský soud zásadně nemůže souhlasit s námitkou, že se správní orgány otázkou, zda správní vyhoštění žalobce je z výše uvedených hledisek nepřiměřeným zásahem, nezabývaly. Správní orgán I. stupně se tímto problémem podrobně zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí, v němž mj. uvedl, že žalobce navštívil svou dceru až dne 27. 1. 2018, finančně, materiálně ani fakticky se do té doby na ničem nepodílel a nebydlel ve společné domácnosti. V době vydání prvostupňového rozhodnutí žalobce ještě nebyl uveden v rodném listě nezletilé jako otec a v té době nepobýval s matkou nezletilé ve společné domácnosti. Dále v odůvodnění je uvedeno, že žalobce v České republice nemá žádné jiné příbuzné či jiná vazby a že žalobce mohl ošetřit svůj legální pobyt za situace, že plánoval v České republice společný život s tehdejší partnerkou (nynější manželkou). Při posuzování přiměřenosti dopadu poukázal správní orgán na protiprávnost jednání žalobce spočívající v nelegálním pobytu žalobce od 27. 1. do 29. 1. 2018 a na to že od svého příjezdu zde pobýval pouze na základě podané žádosti o mezinárodní ochranu, že nemá jako fyzická osoba možnost na území České republiky vykonávat pracovní činnost a tedy ani žádné ekonomické vazby. Žalobce se také výslovně nezmínil o tom, že by v České republice navázal jakékoliv kulturní či společenské vazby. S tímto hodnocením se žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí ztotožnil s tím, že zdůraznil, že žalobce pobýval na území schengenských států od roku 2015 bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn a že mělo být v zájmu jeho i nynější manželky pro společné soužití na území České republiky, aby si žalobce zajistil platné oprávnění k pobytu, obzvláště když se jim dne 14. 9. 2017 narodila dcera. S výše uvedeným hodnocením se krajský soud zcela ztotožňuje.

14. Žalobce namítal, že namísto správního vyhoštění mělo být vůči němu postupováno podle výše citovaného ust. § 50a odst. 3 písm. b) respektive písm. c) zákona o pobytu cizinců. K uvedené žalobní námitce považuje krajský soud za nutné především zdůraznit, že v projednávané věci byly naplněny podmínky ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Bylo tedy nejen oprávněním, ale i povinností správního orgánu vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Použití ust. § 50a odst. 3 písm. b) vůči žalobci by předpokládalo nejen jeho neoprávněný vstup či pobyt na území ale také to, že má být předán podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie tedy v daném případě podle čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 do Spolkové republiky Německo na základě skutečnosti, že v této zemi jako první podal žalobce žádost o azyl. Jak ovšem bylo zjištěno z obsahu správního spisu správního orgánu I. stupně řízení ve věci žádosti žalobce podané v této zemi dne 26. 9. 2016 bylo dne 24. 3. 2017 zastaveno, protože tam byl žalobce považován za osobu neznámého pobytu, bylo na něj vyhlášeno národní pátrání za účelem jeho zadržení a následného vyhoštění. Pakliže řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo ve Spolkové republice Německo zastaveno, nejsou dány podmínky pro to, aby byl žalobce transferován do této země podle výše uvedeného tzv. Dublinského nařízení.
15. Žalobce poukazoval na to, že namísto správního vyhoštění mělo vůči němu být vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území z důvodu uvedeného v ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. I toto ustanovení předpokládá neoprávněné pobývání cizince na území a dále to, že u něj nebyly shledány pro vydání rozhodnutí o správním

vyhoštění. Při ústním jednání krajského soudu právní zástupce žalobce uvedenou žalobní námitku upřesnil tak, že neexistenci důvodu pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění spatřuje žalobce v tom, že nebylo přihlédnuto k zásahu do jeho osobních a rodinných poměrů ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. S odkazem na shora uvedené podrobné odůvodnění nedůvodnosti namítaného nesprávného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce musí krajský soud hodnotit i v této části žalobu za nedůvodnou.

16. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).
18. České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které hradí ze zákona stát (ust. § 36 odst. 2 s.ř.s.).
19. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za zastupování žalobce v celkové výši 10 200 Kč představující 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (sepis kasační stížnosti a účast na jednáních soudu dne 26. 9. 2019 a 17. 10. 2019) a 3 režijní paušály po 300 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 17. října 2019

JUDr. Petr Indráček, v.r.
samosoudce